

«Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu. ... Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu.» (1 Ioan 3,1.2)

Capitolul 10

Privilegiile copiilor lui Dumnezeu

Dumnezeu ne-a dăruit, nouă, celor care prin credința în Isus Hristos am devenit copiii Săi, cele mai mari binecuvântări și privilegii. Noi suntem înconjurați de favoarea și bunătatea Sa ca de un scut. Dar toate binecuvântările noastre sunt partea noastră numai prin Hristos și în Hristos. – În afara lui Hristos eram fără Dumnezeu și fără nădejde în lume și nu am meritat nimic altceva decât numai mânia. Ce bine este să reținem și să punem la inimă aceasta. Pe noi nu ne aștepta altceva decât moartea și după aceea judecata divină; eram păcătoși pierduți, vrednici de condamnat. Numai harul lui Dumnezeu, care s-a arătat în Hristos aducând mântuire pentru toți oamenii, singur harul ne-a adus în acea poziție, despre a cărei slavă nu știam nimic înainte. Acum însă putem spune: «Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi.» «În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu față de noi, că Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El.» «Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.» «Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu; ... Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu.» (1 Ioan 4,16.9; Romani 5,5; 1 Ioan 3,1.2) Da, Domnul Isus vorbește Tatălui cu privire la noi, cei care suntem ai Lui: «Le-am făcut cunoscut Numele Tău (numele de Tată) și Îl voi face cunoscut, ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu în ei.» (Ioan 17,26) Deci noi suntem nu numai subiectul îndurării lui Dumnezeu, oricât de mare ar fi această realitate, noi cei care odinioară nu eram nimic altceva decât păcătoși sărmani, vinovați, ci El ne iubește cu aceeași dragoste cu care L-a iubit pe Isus, singurul Fiu al lui Dumnezeu, atunci când El a fost aici pe pământ. Pe El se odihnea buna-plăcere a Tatălui; în El Și-a găsit El plăcerea. Și noi suntem acum subiectul acestei bune-plăceri, a acestei plăceri a lui Dumnezeu, a Tatălui, deoarece noi am fost făcuți «plăcuți în Cel Preaiubit», în Hristos (Efeseni 1,6). Și Dumnezeu Însuși este Cel care ne-a dat pe Hristos și ne-a dat în El poziția și binecuvântarea de copii preaiubiți. Să privim în lumina și strălucirea acestei dragoste minunate a Dumnezeului și Tatălui nostru toate câte El ne-a dăruit și ne-a făgăduit! Și mai mult decât aceasta, să ne bucurăm în Dătătorul Însuși; căci «ne și lăudăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.» (Romani 5,11)

Mai întâi vrem să îndreptăm atenția spre ocrotirea părintească și grija lui Dumnezeu pentru copiii Săi preaiubiți. Domnul Isus Însuși ne îndreaptă privirea în diverse locuri din Scriptură spre dragostea Tatălui. În evanghelia după Luca 12 El spune alor Săi, pe care El în curând va trebui să-i părăsească, ca în timpul lisei prezenței Sale să nu se teamă de ura și vrăjmășia lui satan. Ei trebuie mai degrabă să meargă pe drumul lor în temere de Dumnezeu, să nu se teamă de nimic altceva decât numai de El, Cel care este Domn peste trup și suflet acum și în veșnicie. Totodată însă să-și continue drumul cu toată liniștea inimii, plini de încredere în Dumnezeul și Tatăl lor. El le aduce aminte de grija lui Dumnezeu pentru cei mai neînsemnați din creație. «Nu se vând cinci vrăbii», le spune El, «cu doi bani? Și nici una din ele nu este uitată înaintea lui Dumnezeu»; sau așa cum se spune în alt loc: «Nici una din ele nu va cădea pe pământ fără știrea Tatălui vostru.» Numai dacă Dumnezeu permite, aceste ființe sărmane și slabe, pe care El le hrănește, vor ajunge în pericol și vor muri. «Nu vă temeți deci», continuă Domnul, «voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii. Și chiar perii de pe cap, toți vă sunt numărați!» Ce mângâiere pentru fiecare care cunoaște pe Dumnezeu ca Tată al său în Hristos. Cât de multe sunt pericolele sufletului și trupului, cărora noi le suntem expuși în lumea aceasta! Probabil astăzi în țara noastră nu ne amenință prigoanele și moartea din pricina mărturiei credinței, totuși sunt destule pericole

pentru fiecare care stă în slujba Domnului și Îl urmează. Ce nu ni se poate întâmpla, de exemplu, în timpul călătoriilor noastre pe apă și pe pământ, și tocmai în lucrarea Domnului acasă și în afară, la oameni sănătoși și la bolnavi, la prieteni și la dușmani. Dar cu toate aceste necazuri și pericole să nu deznădăjduim, și nici în împlinirea obligațiilor noastre pământești. Domnul ne spune: *«Nu vă temeți, chiar perii de pe cap, toți vă sunt numărați»*. Dumnezeu veghează; ochiul Său de Tată credincios este permanent deschis față de noi.

Nu ni se poate întâmpla de fel
Ce nu ni-i destinat de El.

De ce să ne temem? Singura teamă, pe care un copil al lui Dumnezeu ar trebui s-o cunoască, este teama de Domnul, teama de a onora mai mult pe om decât a asculta de Dumnezeu, sau chiar de a fi de acord cu păcatul și a acționa împotriva poruncii Sale. Adevărat, singura noastră grijă și îngrijorare ar trebui să fie, să nu întristăm și să nu dezonorăm pe acest Tată puternic și bun prin necredincioșie, prin teamă de oameni și prin lipsa de încredere în dragostea și înțelepciunea Sa desăvârșite. Dacă noi ca copii ai lui Dumnezeu ne-am aminti mai mult de dragostea și grija fidelă a lui Dumnezeu, Tatăl nostru, atunci, de exemplu în cazurile de boală, am fi mai liniștiți și nu ne-am pierde așa de repede răbdarea. Dumnezeu ne permite folosirea medicamentelor și a medicilor – decizia cu privire la această întrebare trebuie lăsată pe seama hotărârii sau credinței fiecăruia în parte – dar cât de des inima nu-și pune speranța și încrederea în medic și mijloacele care-i stau acestuia la dispoziție, ca și cum ajutorul și salvarea ar veni de la acestea și nu de la Dumnezeu, în a cărui mână stă suflarea noastră și stau zilele noastre, da, ai cărui copii preaiubiți suntem. Dacă nici măcar o vrabie nu cade la pământ fără permisiunea lui Dumnezeu, cum să vină atunci asupra noastră, copiii Săi, pericole, accidente și moarte, numai dacă El, potrivit sfințeniei, înțelepciunii și dragostei Sale le permite pentru instruirea noastră și spre mântuirea noastră.

Această dragoste părintească fidelă și grijă a Dumnezeului nostru este spre binele nostru, alor Săi, și sub alt aspect. Noi suntem străini în lumea aceasta. Dumnezeu cunoaște toate nevoile noastre pământești și temporale. El știe că noi avem nevoie de hrană, de îmbrăcăminte și de adăpost, și grija pentru aceste lucruri deseori intervine incomodând între sufletul nostru și El și ne răpește savurarea dragostei Tatălui. Da, cât de des grijile vieții nu împiedică primirea Cuvântului lui Dumnezeu și dezvoltarea roditoare a vieții spirituale. De aceea cuvintele încurajatoare ale Domnului: *«Nu vă îngrijorați pentru viața voastră, ce veți mânca și ce veți bea; nici pentru trupul vostru, ce veți îmbrăca. Nu este viața mai mult decât hrana, și trupul mai mult decât îmbrăcămintea?»* Desigur, El, cel care a creat trupul, să nu-l păstreze și să nu-l îmbrace El? Domnul ne îndreaptă atenția spre păsările cerului și spre iarba de pe câmp, spre corbi și vrăbii și spre crini. Ce plăcut și ce înțelept! Noi aproape că nu putem privi pe fereastră sau ieși afară, fără să nu vedem o floriceică sau o vrabie, și să le privim fără să nu ne gândim că Dumnezeu, care îmbracă așa de minunat crinii și dă hrană corbilor și vrăbiilor, Tatăl nostru, este cu certitudine Ajutorul și Îngrijitorul nostru. – Cu cât mai de preț decât tot ce trăiește sunt în ochii Săi copiii Săi preaiubiți!

Cu grija de lucrurile pământești se leagă, mai repede decât gândim, năzuirea după ele, această năzuire care caracterizează *«națiunile»*, pe copiii lumii acesteia. Ei se gândesc la ce este pe pământ; inima lor atârnă mai mult sau mai puțin de ceea ce moliile strică și rugina mănâncă. Nouă însă Scriptura ne spune să năzuim după lucrurile de sus. O încredere copilărească în interesele Tatălui nostru cerească pentru noi și în grija Sa fidelă păzește inima noastră de toate grijile proprii, în timp ce conștiința poziției noastre de străini aici jos pe pământ și a poziției noastre cerești și a părții noastre minunate acolo sus ne vor păzi de năzuirea și alergarea după bunurile pământești. Să mai năzuim noi, moștenitorii slavei cerești veșnice, pe pământul acesta după lucrurile trecătoare? Și pentru timpul acesta și pentru pământul acesta este de ajuns că Dumnezeu nu vrea să ne părăsească și nici să ne neglijeze. Ce mângâiere puternică este inclusă în certitudinea: *«Tatăl vostru știe de ce aveți nevoie»* (Matei 6,8). Ne aflăm în necaz, în greutate,

grija hranei apasă zilnic asupra unuia sau altuia dintre noi? O, fie ca conștiința, că «*Tatăl nostru știe*» să împrășteie toate temerile și să ia orice apăsare de pe inima noastră! Așa cum noi nu ne dorim, ca copiii noștri să aibă teamă de primirea pâinii zilnice, că nu este treaba lor s-o procure, tot așa și noi, chiar dacă mâinile noastre trebuie să fie iuți și să lucreze cu hărnicie – potrivit Cuvântului lui Dumnezeu: «*cine nu vrea să lucreze nici să nu mănânce*» - să nu ne întrebăm plini de teamă: «*Ce să mâncăm, ce să bem, cu ce să ne îmbrăcăm?*» Domnul, care ne-a făcut cunoscut și ne-a revelat pe Tatăl, ne muștră din cauza acestor griji și ne spune: «*Cine este omul acela dintre voi, dacă îi cere fiul său pâine, el îi va da o piatră? Și, dacă îi va cere un pește, îi va da un șarpe? Deci dacă voi, fiind răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru care este în ceruri va da lucruri bune celor care Îi cer?*» (Matei 7,9-11) Da, ochiul lui Dumnezeu veghează asupra fiecărei creaturi a Sa, în mod deosebit asupra tuturor copiilor Săi. El vede orice lipsă, orice nevoie; și dacă El întârzie cu ajutorul Său, atunci nu o face din cauză că nu ne iubește sau nu are putere să ajute, ci numai pentru încercarea noastră și a credinței noastre.

Cât de important este însă să luăm seama la cuvântul Domnului: «*Căutați dar mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea vi se vor da deasupra.*» (Matei 6,33) Dacă interesele noastre sunt îndreptate spre Dumnezeu, dacă noi facem cu adevărat chestiunea Sa să fie a noastră, atunci El va face chestiunea noastră să fie a Lui. El spune: «*Cine Mă onorează, pe acela îl voi onora și Eu.*» - Dacă dimpotrivă, un credincios năzuiește și poartă grijă de cele pământești, atunci Tatăl în credințioșia și grija Lui va considera necesar să ne stea împotrivă și să ne pună clar înaintea ochilor nimicnicia lucrurilor vizibile, precum și nebunia inimii noastre sau neputința înțelepciunii noastre proprii și a eforturilor proprii.

Dar cât este de trist, când inima unui credincios, a unui fiu, a unei fiice cerești, se pierde în lucrurile vremelnice, pământești; dacă ea năzuiește după cele vizibile și dacă este umplută de dorința de a strânge comori și de a le îngrămădi aici, unde le sapă hoții și unde le strică moliile și le mănâncă rugina. – Cum poate atunci inima să umble acolo sus, unde este adevărata comoară a unui creștin? El va umbla și se va așeza cu inima și sufletul aici jos, unde ele este numai oaspete și străin, un pelerin. Cât de plină de neliniște este inima lui și ce deșartă și fără țel este viața lui pe pământ, unde coapsele lui ar trebui să fie încinse și candelilele aprinse! – O, fie ca nici un copil al lui Dumnezeu să nu cadă în această cursă!

Cine vrea, să trudească cu amar;
Noi trăim cu totul despărțiți.
Doar cu puține mulțumiți,
Vrem numai strictul necesar.

Cât de cu totul altfel se constituie viața noastră, când Hristos în măreția Sa și chestiunea sublimă a lui Dumnezeu pe pământ și glorificarea Numelui Său umplu inima noastră și domină orizontul nostru. În aceasta constă scopul și ținta, misiunea vieții noastre pe pământ. Atunci vom putea lăsa în seama Lui hrana și îmbrăcămintea, toată averea, Aceluia căruia viața noastră Îi este închinată, care veghează așa de părintește asupra noastră, ne păzește și ne urmărește.

„Te-apleci milos
Spre păcătos
Și cum să uiți Tu, Tată,
Copiii Tăi vreodată?”

Ce privilegiu minunat al copiilor lui Dumnezeu este, că ei cu încredere de copil pot să aducă înaintea Tatălui toate cererile și problemele lor! Ei știu: urechea Lui este totdeauna deschisă pentru noi. Cât de des a amintit Domnul Isus ucenicilor de aceasta! «*Adevărat, adevărat vă spun: Orice veți cere de la Tatăl în Numele meu, vă va da. Până acum n-ați cerut nimic în Numele*

Meu: cereți și veți primi, pentru ca bucuria voastră să fie deplină.» (Ioan 16,23.24) – Cine poate rosti scumpătatea unui astfel de privilegiu! Noi putem să ne descărcăm totdeauna inima noastră de toate grijile și durerile, golind-o înaintea Tatălui, care ne înțelege în totul și ne iubește nespus de mult.

Dar probabil cineva va întreba, care sunt lucrurile, pe care noi le putem aduce Tatălui în rugăciune, și care sunt cele care nu le putem aduce? În privința aceasta nu există limite, nici o rezervă; noi putem aduce totul, putem spune totul:

„Pentru dragostea-Ți nimic
Nu-i prea mare sau prea mic.”

Ce ne întristează, ce ne face bucurie, orice nevoie a trupului și sufletului, orice greutate și orice îngrijorare, și orice întrebare le putem aduce înaintea Dumnezeului și Tatăl nostru, inima Sa de Tată este zi și noapte deschisă pentru strigătele și suspinele noastre, pentru cererile și implorările noastre, și deoarece inima Sa de Tată este permanent deschisă pentru noi, de aceea Cuvântul Său ne spune: *«Nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice, faceți cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre, prin rugăciune și prin cerere cu mulțumire.»* (Filipeni 4,6) Noi nu trebuie să reținem dinaintea Lui nici o dorință, nici un suspin. Pericolul nostru nu constă în aceea, că Îi spunem prea mult, ci prea puțin. Și cu cât am recunoscut și am înțeles mai mult dragostea inimii lui de Tată, cu atât mai mult ne vom folosi de acest privilegiu minunat, cu atât mai mult vom avea încredere în rugăciune. S-a spus deja: „Tot ce este înclinat să ne facă griji, dă naștere în inima Dumnezeului nostru la o nouă purtare de grijă pentru noi.” De aceea niciodată nu trebuie să ne temem, că vom împovăra pe Dumnezeu cu problemele noastre sau că vom merge prea departe în cererile noastre. Deja înainte de a ne ruga, Dumnezeu, Tatăl, cunoaște necazul, care ne mână la El, și El știe cum să-i iese în întâmpinare; dar este bucuria Lui, când noi Îi exprimăm încrederea noastră în El, aducând înaintea Lui orice chestiune, mare sau mică, cu încredere de copil; El ne va face parte cu plăcere de ajutorul Său și de mângâierea și pacea Sa, ca răspuns la implorările aduse de noi. Cu cât mai mult ne vom bucura noi de darul Său, când ne-am rugat lui Dumnezeu pentru El, decât atunci când el ne este dat de la sine! Părtașia noastră cu Dumnezeu se va aprofunda, dacă vorbim cu El despre toate. Tocmai prin faptul că facem cunoscut cererile noastre Tatălui nostru ceresc, dovedim că avem o încredere adevărată, de copil, față de El. Dorința noastră ar putea să fie prostescă, teama noastră neîntemeiată: Dumnezeul nostru nu va deveni nerăbdător din cauza aceasta. Sunt multe exemple date nouă de Sfânta Scriptură despre rugăciuni și implorări pline de încredere, multe solicitări și încurajări să facem rugăciuni și să aducem implorări, multe dovezi că Dumnezeu nu lasă niciodată pe ai Săi fără răspuns, chiar dacă dorințele și temerile lor ici și acolo sunt neîntemeiate. Când Domnul a împuternicit pe ucenicul Său Anania să meargă la Pavel din Tars, acesta a avut rezerve și nu a ezitat să spună Domnului, cu toate că mărturia *«iată, se roagă»* ar fi putut fi suficientă și ar fi putut să-l facă să cunoască, că Dumnezeu a vorbit cu marele împotrivor și i-a schimbat inima. Dar Domnul ascultă cu răbdare obiecția lui și reia comanda Sa, ca și cum ar fi vrut să spună: Cunosc îndoielile tale, dar *«du-te; pentru că acesta Îmi este un vas ales, ca să poarte Numele Meu înaintea națiunilor și a împăraților și a fiilor lui Israel.»* Tot așa și noi putem să aducem totdeauna lui Dumnezeu, în atitudine de copil, îngrijorările și temerile noastre, când acestea se ridică în noi; El ne va elibera într-un fel oarecare de ele.

În ceea ce privește ascultarea rugăciunilor noastre, printre credincioși domină gânduri diferite. În timp ce unii spun: Dumnezeu împlinește orice rugăciune, alții spun: nu, nu fiecare rugăciune va fi împlinită. – Dacă analizăm întrebarea mai îndeaproape în lumina Sfintei Scripturi, atunci trebuie să spunem: Dumnezeu nu va lăsa niciodată fără vreun răspuns o rugăciune adevărată, credincioasă. El o aude și o împlinește la timpul Său și în felul Său. Orice om poate și are voie să strige către Dumnezeu în orice împrejurare, și Dumnezeu aude. Pe drept spune psalmistul: *«Cel care a sădit urechea nu va auzi? Cel care a întocmit ochiul nu va vedea?»* Însă într-un mod cu

totul deosebit copiii preaiubiți ai lui Dumnezeu au privilegiul să caute totdeauna și în toate lucrurile fața Tatălui lor, și plini de încredere să-I aducă cererile lor. Cu toate acestea cuvântul Domnului: «*Orice veți cere de la Tatăl în Numele Meu, vă va da*», este greșit înțeles și aplicat chiar și de credincioși. Chiar și în lucrurile pământești noi nu putem merge și în numele cuiva să facem ceva sau să cerem ceva, numai dacă avem deplina aprobare a aceluia în numele căruia venim; altfel ne vom face vinovați de o contravenție mare. Dacă eu fac sau spun ceva în numele cuiva, într-un anumit sens este de fapt chestiunea acestuia, este dorința lui proprie, cu toate că eu sunt executorul sau purtătorul de cuvânt. Și tot așa a ne ruga «*în Numele Său*» înseamnă concordanță deplină cu voia și intenția Domnului Isus. De aceea se spune în 1 Ioan 5,14.15: «*Și aceasta este îndrăzneala pe care o avem la El, că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și, dacă știm că ne ascultă orice cerem, știm că avem lucrurile pe care le-am cerut de la El.*» De aceea cât este de necesar pentru fiecare copil al lui Dumnezeu, să se lase călăuzit de Duhul lui Dumnezeu în rugăciune, să se roage «*prin Duhul Sfânt*», așa cum spune Cuvântul (Iuda 20), ca să fie permanent în concordanță cu voia lui Dumnezeu, Tatăl! Deci Duhul Sfânt, care locuiește în noi, nu trebuie întristat în vreun fel oarecare prin starea noastră sau prin comportarea noastră. Domnul mai spune în Ioan 15,7: «*Dacă rămâneți în Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți orice vreți și vi se va face.*» Aceasta ne confirmă de asemenea, că este necesară o părtaşie lăuntrică și o concordanță cu gândurile și intențiile lui Dumnezeu, pe care ni le adevărește Cuvântul Său, ca să ne putem ruga Tatălui în Numele lui Isus și având certitudinea ascultării. Deci ne putem ruga plini de încredere tot ce este în concordanță cu voia Domnului nostru scump, și putem conta pe ascultarea rugăciunii. Dacă, de exemplu, este vorba de salvarea și întoarcerea la Dumnezeu a sufletelor nemuritoare, de ocrotirea și sprijinirea credincioșilor pe cărarea credinței, și altele asemănătoare, atunci necondiționat putem aduce acestea înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru. Chiar dacă împlinirea rugăciunii întârzie să vină, ea va veni cu certitudine; să perseverăm, să ne rugăm! – Cu totul altceva este, dacă ne rugăm lui Dumnezeu pentru lucruri pământești, pentru vindecarea bolilor, eliberarea din greutăți și strâmtorări. Desigur noi aducem înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, și aceste dorințe cu încredere adevărată și speranță de copil – acesta este privilegiul nostru – dar aici este foarte des așa, că noi «*nu știm, ce să cerem*». Această lume păcătoasă, decăzută, și această creație care suspină, prin care mergem ca și copii și moștenitori ai lui Dumnezeu, este scena multor suferințe și greutăți multiple, este locul în care sunt active influențe și puteri dușmane, întunecoase. Și cu această lume decăzută și cu această creație, care suspină, noi stăm în legătură prin «*trupul nostru umil*», a cărui eliberare noi trebuie s-o așteptăm. Câte nu vin asupra noastră aici, la ceea ce nu așteptăm, și nici nu putem evita sau înțelege. Noi nu știm nici măcar ce să ne rugăm. Dar una «*știm*», și aceasta putem să ținem tot timpul cu tărie, că «*toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu, pentru cei care sunt chemați potrivit planului Său*» (Romani 8,26.28). Deci lui «*nu știm*» îi stă de partea cealaltă un minunat «*știm*»! Și ce este minunat, este ceea ce spune mai departe textul citat, că suferințele, toate lucrurile de care avem parte aici, sunt în mâna lui Dumnezeu un mijloc prin care El ne face asemenea chipului Fiului Său. – Acolo se spune: «**Pentru că, pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a și rânduit dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său.**» (Romani 8,29) În privința aceasta vom spune mai târziu câteva cuvinte. Deci dacă noi L-am putea determina pe Dumnezeu, «*a cărui cale deseori este în ape mari și ale cărui urme nu se cunosc*», deci sunt întunecate, dar care «*totuși conduce poporul Său ca pe o turmă*» (Psalm 77,19.20), ca să lucreze cu noi așa cum ne place, atunci desigur aceasta nu ne-ar aduce binecuvântare, ci pagubă și amărăciune.

Cunoaștem cazuri în care, de exemplu, de parcă părinții ar fi constrâns pe Dumnezeu prin rugăciune, să le lase copiii lor aflați pe moarte și iată, ei s-au însănătoșit. Dar într-un caz copilul a ajuns un idiot sărman, într-un alt caz copilul a murit ca infractor în urma unei vieți triste. Da, vai de noi, dacă Dumnezeu ne-ar asculta rugăciunile și implorările după înțelepciunea noastră și după gândurile noastre! Cât de multe lacrimi și dureri și ce mare pierdere spirituală ne-ar aduce! – Mulțumiri fie aduse veșnic lui Dumnezeu, că El, ale cărui gânduri și căi sunt cu mult mai

presus decât gândurile și căile noastre, cât este cerul deasupra pământului, ne iubește prea mult, ca să ne împlinească totdeauna dorințele și rugăciunile noastre. Cât de des recunoaștem deja aici jos cu inimi mulțumitoare, cât de bine a fost, că El, care este și rămâne dragoste și singurul Dumnezeu înțelept, nu ne-a dat ce ne-am dorit. Și acolo sus, unde cu mâna Sa de Tată va șterge orice lacrimă, va rezolva orice enigmă a vieții noastre, vom recunoaște bunătatea și înțelepciunea Sa în toate căile și faptele Sale și Îl vom preamări. Dar deja aici inima cu adevărat credincioasă va fi liniștită și predată voii lui Dumnezeu, chiar dacă ea nu-L înțelege în ceea ce face. Dacă este spirituală, ea va spune: „Tată, facă-se voia Ta!” Și aceasta este bine, ca să nu-i meargă așa cum a mers copiilor lui Israel, despre care stă scris: «*L-au ispitit pe Dumnezeu în pustietate. Și El le-a dat ce au cerut, dar a trimis uscăciune în sufletele lor.*» (Psalm 106,14.15) Și pe care adevărat copil al lui Dumnezeu în adâncul inimii nu-l interesează mai mult binele spiritual decât orice altfel de bun temporal, fie el prosperitate sau sănătate?

Deseori Domnul împlinește, așa cum știm, dorința celor păcătoși și refuză rugăciunea alor Săi. Gadarenii L-au rugat pe Domnul să plece din ținutul lor: El o face; duhurile rele Îl roagă să aibă voie să intre în porci: El le permite; cel stăpânit odinioară de demoni, acum vindecat și credincios, Îl roagă insistent pe Domnul, ca să aibă voie să meargă împreună cu El și să rămână cu El, și iată, Domnul refuză rugămintea. (Luca 8) Avem noi dreptul să murmurăm și să acuzăm? Cu inima mulțumitoare apostolul povestește cum Domnul de trei ori i-a refuzat rugămintea și i-a lăsat țepușa în carne spre binecuvântarea sa.

Nimeni să nu zică, dacă nu primește răspunsul pe care Îl așteaptă, că Dumnezeu nu l-a ascultat, nu i-a luat în seamă rugăciunea, nu a vrut să-i răspundă. Cu siguranță El a răspuns sau va răspunde, chiar dacă o va face în felul și înțelepciunea Lui și la timpul Lui, dacă rugăciunea a fost cu adevărat o rugăciune cu credință. Nu spune El Însuși: «*Cheamă-Mă, și îți voi răspunde*»? Sau chiar: «*Înainte de a Mă chema, le voi răspunde; în timp ce ei încă vor vorbi, Eu îi voi asculta.*» (Ieremia 33,3; Isaia 65,24) Și cât de frumos vorbește Domnul despre bunăvoința Tatălui Său să răspundă la adevăratele cereri fierbinți și anume potrivit bunătății și dragostei Sale (Matei 7,7-11).

În epistola către Filipeni, capitolul 4, unde suntem solicitați ca în toate lucrurile, mici sau mari, pământești sau spirituale, să aducem cererile noastre cu mulțumire lui Dumnezeu, nu ni se făgăduiește nicidecum împlinirea literalmente a rugăciunilor noastre, ci ceva nespus mai prețios, și anume, că pacea minunată și de nezguduit a lui Dumnezeu va fi partea noastră. Da, acea pace minunată, care locuiește în Dumnezeu Însuși și Îl înconjoară, când noi cu încredere de copil aducem cererile noastre înaintea Dumnezeului și Tatăl nostru, ne va umple și ne va păzi inima și gândul nostru în Hristos Isus. Dacă împlinirea rugăciunii noastre trebuie probabil pentru binele nostru cel mai bun să fie amânată, sau chiar refuzată, totuși Dumnezeu nu ne lasă fără răspuns: El ne dă ce este nespus mai prețios decât orice împlinire literalmente a ei: propria Sa pace, care întrece orice înțelegere. Ferice va fi de noi atunci: El înconjoară inimile noastre și duhul nostru așa fel, că nici o grijă, nici o îndoială nu va putea să deranjeze încrederea noastră în dragostea de nepătruns a Tatălui nostru ceresc. Aceeși liniște, cu care Dumnezeu întâmpină finalul minunat al căilor Sale, va umple și inimile noastre, dacă I-am încredințat Lui totul.

De-aceea inimă fii optimistă,
Lasă griji și supărări și tot ce-i rău,
Căci inima lui Dumnezeu insistă
Să facă ce e în folosul tău.

El nu va renunța, reține bine,
Lăuntru Lui e numai pentru tine
Și pentru-al Său popor, toți la un loc,
Etern umplut c-o dragoste de foc.

Ca un copil te pune liniștit întins
În ale Tatălui tău brațe cu simțiri divine,
Te-ncrede-n El și poți să fii convins
Că El se va-ndura precis de tine!

Prin Duhul Său te va călăuzi
Pe căi, pe care azi tu nu le știi,
În binecuvântări te va purta,
Iar tu cântări și psalmi Îi vei cânta!